

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 68/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. L. – K., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. L. – K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2009 doručená sťažnosť Ing. M. L. – K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol tieto podstatné skutočnosti:

„GP SR mi neodpovedala na môj opakovaný podnet – piaty, ktorý som podával z dôvodu, že som nebol spokojný s odpoveďou GP VI/2 Pz 385/08 zo dňa 11. februára 2008 a tak som podal ďalší opakovaný podnet piaty zo dňa 6. apríla 2009 pod podacím číslom 8958890. GP SR vôbec mi na inkriminovaný podnet v zákonnej lehote nepotvrdila jeho príjem a v dvojmesačnej lehote naň neodpovedala...“

Mne sťažovateľovi vznikla škoda nesprávnym výkonom verejnej moci a to nesprávnou aplikáciou zákona č. 153/2001 Z. z. GP SR opovrhuje mojimi podnetmi a opomína vyššie citované zákonné povinnosti § 31-36 zák. o prokuratúre.“

V ďalších častiach sťažnosti sťažovateľ cituje príslušné ustanovenia ústavy, dohovoru, zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj judikatúru ústavného súdu, pričom bez uvedenia konkrétnych skutočností o namietanom postupe generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 PZ 385/08 konštatuje, že *„Opovrhovaním mojim podnetom orgánom verejnej moci – GP SR došlo k porušeniu mojich základných práv a slobôd, ktoré sú vyššie uvedené a to vo vzájomnej príčinnej súvislosti (smerovaníu jedného prvku k druhému čo spôsobilo porušenie mojich práv a majúci vnútorný zmysel) medzi nekonaním a porušením mojich práv“.*

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08, zakázal generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní jeho označených práv a prikázal jej obnoviť stav pred ich porušením.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08.

Na základe obsahu sťažnosti, ako aj z predloženej dokumentácie možno konštatovať, že sťažnosť sťažovateľa je nezrozumiteľná a nekvalifikovaná, keďže neobsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde [okrem iného sťažnosť nie je riadne odôvodnená, nie sú k nej priložené relevantné dôkazy (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a nie je k nej pripojená kópia právoplatného rozhodnutia, zásahu alebo dôkaz o inom zásahu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde)].

Už táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04). Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom (IV. ÚS 359/08). Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

Ústavný súd si napriek uvedenému vyžiadal k sťažnosti sťažovateľa vyjadrenie generálnej prokuratúry, ako aj predloženie jej spisu vedeného pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08, aby mohol posúdiť, či je sťažnosť sťažovateľa opodstatnená. Vychádzal pritom z toho, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Vo vyjadrení generálnej prokuratúry č. k. VI/2 PZ 385/08-15 z 18. januára 2010 sa okrem iného uvádza:

„Ing. M. L. – K. podal v zastúpení advokátom JUDr. M. K. na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky dňa 7. apríla 2008 podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Tento podnet Krajská prokuratúra v Košiciach odložila listom zo dňa 10. júna 2008, zn. Kc 91/08.

Podávateľ podnetu podal opakovaný podnet listom z 24. júna 2008 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá ho odložila listom z 29. júla 2008, č. k. VI/2 Pz 385/08-7.

Podávateľ podnetu podal dňa 12. januára 2009 ďalší opakovaný podnet, ktorý odložil riaditeľ odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky listom z 15. januára 2009, zn. VI/2 Pz 385/08-10.

Podávateľ podnetu podal dňa 6. februára 2009 štvrtý opakovaný podnet, na ktorý sme odpovedali listom z 11. februára 2009, zn. VI/2 Pz 385/08-11 s upozornením, že na prípadné ďalšie podnety už prokuratúra nebude reagovať v intenciách § 34 ods. 2 zák. č. 153/2001 Z. z. v platnom znení.“

Skutočnosti obsiahnuté vo vyjadrení generálnej prokuratúry si ústavný súd overil v preskúmanom spise sp. zn. VI/2 Pz 385/08 a konštatoval, že zodpovedajú skutočnosti. Z predmetného spisu vyplýva, že sťažovateľ sa podnetom a opakovanými podnetmi adresovanými generálnej prokuratúre domáhal podania mimoriadneho dovolania smerujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 153/2007, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 10 C 84/2001 v konaní o zaplatenie 13 076,20 Sk za dodávku a montáž plynového kotla.

Ústavný súd po preskúmaní dotknutého spisu považoval za potrebné zdôrazniť, že prípis Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 91/08-9 z 10. júna 2008, ktorým krajská prokuratúra odložila podnet sťažovateľa, je kvalifikovane odôvodnený a aj z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek výhrad akceptovateľný. Rovnako tak ústavný súd hodnotil aj prípis generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 385/98-7 z 29. júla 2008, ktorým sťažovateľovi oznámila, že „v predmetnej veci nie je splnená najzákladnejšia podmienka § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej OSP), t. j. že predmetnými právoplatnými rozhodnutiami súdov nebol porušený zákon v intenciách § 243f ods. 1 OSP“,

pričom zároveň uviedla, že „*keďže v opakovanom podnete neudávate nové, právne relevantné skutočnosti, Váš podnet odkladám*“. Prípisom č. k. VI/2 Pz 385/08-10 z 15. januára 2009 v súvislosti s ďalším opakovaným podnetom sťažovateľa z 12. januára 2009 a rovnako prípisom č. k. VI/2 Pz 385/08-11 z 11. februára 2009 v súvislosti s ďalším (v poradí štvrtým) opakovaným podnetom zo 6. februára 2009 generálna prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že „*v predmetnej veci uplynula ročná lehota na podanie mimoriadneho dovolania dňa 27. novembra 2008. Táto lehota je prekluzívna*“, pričom zároveň uviedla, že „*opakovaný podnet bol doručený... po uplynutí prekluzívnej lehoty, keď už vec nie je možné vôbec vybaviť*“. Sťažovateľ bol tiež poučený, že „*na Vaše prípadné ďalšie podnety v tejto veci nebude už prokuratúra reagovať v intenciách § 34 ods. 2 zák. č. 153/2001 Z. z. v platnom znení*“.

Z uvedeného spisu tiež podľa zistení ústavného súdu vyplýva, že ďalšie podanie sťažovateľa [opakovaný podnet (v poradí piaty)] zo 6. apríla 2009 neobsahuje nové skutočnosti a navyše ho ústavný súd hodnotí ako značne nezrozumiteľné a nekvalifikované.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre je prokurátor povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1). Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podávanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonania je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243g OSP mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Ústavný súd v súvislosti s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi inštitút mimoriadneho dovolania považoval za potrebné tiež poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. Na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. jeho akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po preskúmaní spisu generálnej prokuratúry dospel k záveru, že medzi postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní opakovaných podnetov sťažovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 385/08 a jeho základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že by mohli byť tieto sťažovateľom označené práva postupom generálnej prokuratúry porušené. Na základe toho ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2010